

han skal ikke have Løn for Arbeide, men kun de aller nødvendigste Subsistensmidler. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at en af de aller vigtigste Døvelser, om jeg maa kalde det saa, som den Menige skal erhverve sig ved Uddannelsen, er den, at han skal lære at nøies med Lidet. Naar han i Farens Tid indkalbes for virkelig at værgje Fædrelandets Ære, er det en af de aller vigtigste Betingelser i hans Uddannelse, at han har lært at kunne indskrænke sine Fordringer til det, som under Krigsforhold kan bydes ham, og derfor er det en ligefrem Nødvendighed, at den Menige under den militære Uddannelse i Almindelighed maa være stillet saaledes, at han lærer at underkaste sig de forskjellige Savn, som Militærtjenesten fordrer. Hvis de Herrer ikke erkjende dette, maa de hellere se at faae vedtaget en Bestemmelse om, at den militære Uddannelse skal ophøre; thi man gaar da videre og videre i at bortstkere de Betingelser, som ere nødvendige for en virkelig Uddannelse. Dette er altsaa et af Hovedhensynene, naar der skal være Tale om, hvad der er nødvendigt for den Menige i den Tid, hvori han er indkaldt til at modtage den militære Uddannelse. Men der er et andet Hensyn, som ogsaa har været gjort gjældende, nemlig at den militære Tjeneste er en af de største Byrder i Fredstid for Finantserne, og som Følge deraf er det Spørgsmaal, om en Menig har et Par Skilling mere eller mindre, et stort finantsielt Spørgsmaal, idet det er en stor Post paa Finantsloven. Dette sidste Hensyn er der, efter min Mening, i Almindelighed lagt for megen Vægt paa. Naar vi ere enige om, at Værnepligtsbyrden skal være en fælles Byrde for hele Landets Befolkning, forekommer det mig, at hvis vi vilde være fuldkommen retfærdige, skulle vi ikke lægge denne Byrde med et større Tryk end absolut nødvendigt paa dem, der indfalder til Militærtjeneste; thi jeg har den Opfattelse, at ogsaa de, der blive hjemme, skulle bære deres Del af Byrden. Jeg har den Opfattelse, at samtlige Medlemmer af det danske Folk skulle hver paa sin Maade bære sin Del af denne Værnepligtsbyrde, og de, der ikke selv indfalder til Tjenesten, skulle bidrage ved at bære en Del af de Udgifter, som Statens Forsvar fordrer. Og det er i denne Overbevisning, at jeg er kommen til Erkjendelse af, at med et Tillæg som det foreslaede kan man ikke sige, at man har stillet den værnepligtige Menige gunstigere, end man under de nærværende Forhold virkelig maa finde, at han bør være stillet. Der kan endda være Leilighed nok for ham til at søge sig i Savn og Resignation. Et tredie

Spørgsmaal er ogsaa diskuteret, og det skal jeg ikke forbigaa; det er det formelle Spørgsmaal. Jeg maa sige, at, uagtet jeg stemmer for Forslaget, gjør dette Punkt mig min Stilling saa ubehagelig, at, dersom jeg ikke havde stor Ulyst til at sige „stemmer ikke“, vilde jeg sige det. Det er muligt, at de Herrer, som her glide saa let hen over det Formelle, i kommende Dage ville faae en Leilighed, hvor de ville give det Formelle mere Vægt, end vi gjøre i dette Tilfælde og med Hensyn til flere Spørgsmaal, som ere komne frem i denne Sal. Det forekommer mig, at vort hele Lovgivningsarbeide truer med at blive et fuldstændigt Roderi, naar man saaledes kan bruge ethvert som helst Dnske og enhver som helst Sag, som man vil have frem, ind paa hvilket som helst Lovforslag, enten det hører hjemme der eller ei. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) sagde, at i Fjor, da han og hans Venner selv gave Anledning til, at de Menige ikke fik Tillæget, af en Grund, som den Gang kaldtes formel, men som vi nu høre er reel, saa siger jeg, at jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at ethvert formelt Spørgsmaal af denne Art ogsaa har sin reelle Betydning; men det har virkelig ogsaa sin reelle Betydning, at vi under Forhandlingen af slige Sager her i Salen holde den indenfor almindelige Former, der maa erkjendes for at være de rigtige, for at Sagerne skulle gaa i det rette Spor. Jeg anser det for i højeste Grad urigtigt, ikke alene formelt, men reelt urigtigt, at Forslag af denne Art i Almindelighed komme fra Andre end Regjeringen. Jeg anser det næsten for upassende, at vi trænge os ind mellem de Overordnede og de Underordnede, mellem de naturlige Forsvarere af saavel Soldaterne som Embedsmændene, eller hvem det er, og disse og spille Belgjørere der, hvor det rette Forhold kun kan komme tilveie, naar den overordnede Myndighed optræder som den naturlige Værgje for dem, der ere stillede under den. Det er i det Hele taget at forrykke det gode Forhold, som bør være mellem de Overordnede og de Underordnede, naar man her i Rigsdagen gjør det til Skik at være Belgjørere til den ene Side og Modstander til den anden. Jeg tror, at den naturlige Form er, at Regjeringen forlanger, og at vi Andre bevilge. At man selvselgelig derfor nok, hvor man har en bestemt Overbevisning, i det enkelte Tilfælde kan gjøre en Andring i de fra Regjeringen fremlagte Lovforslag, skal jeg naturligvis ikke benegte; men efter min Overbevisning er den naturlige og rigtige Fremgangsmaade den, at Regjeringen fremsætter Forslag, og